Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2014. gada 14. oktobrī*

Apelācija — Kopējā zivsaimniecības politika — Zvejas kvotas — Komisijas ārkārtas pasākumi — Savienības ārpuslīgumiskā atbildība — LESD 340. panta otrā daļa — Nosacījumi — Reāls un droši zināms kaitējums — Subjektīvas zvejas tiesības

Lieta C-611/12 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2012. gada 27. decembrī iesniedza

Jean-François Giordano , ar dzīvesvietu Sētē [*Sète*] (Francija), ko pārstāv *D. Rigeade* un *A. Scheuer*, *avocats*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Bouquet* un *D. Nardi*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Vajda [*C. Vajda*] un S. Rodins [*S. Rodin*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], E. Levits (referents), Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2014. gada 20. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību *J.-F. Giordano* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Giordano*/Komisija (T-114/11, EU:T:2012:585; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā noraidīja viņa prasību par zaudējumu atlīdzību, kas viņam šķietami esot nodarīti, pieņemot Komisijas 2008. gada 12. jūnija Regulu (EK) Nr. 530/2008, ar ko nosaka ārkārtas pasākumus attiecībā uz seineriem, kas zvejo zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45 °R garuma un Vidusjūrā (OV L 155, 9. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 2002. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV L 358, 59. lpp.) mērķis ir ieviest daudzgadēju pieeju zivsaimniecības apsaimniekošanai, lai nodrošinātu šīs nozares ilgtermiņa dzīvotspēju.

3 Regulas Nr. 2371/2002 7. pantā "Komisijas ārkārtas pasākumi" ir noteikts:

"1. Ja ir pierādījumi nopietniem draudiem, kas rodas zvejas darbību rezultātā un rada vajadzību pēc tūlītējas rīcības, attiecībā uz ūdeņu dzīvo resursu saglabāšanu vai jūras ekosistēmu, Komisija pēc motivēta dalībvalsts pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas var lemt par ārkārtas pasākumiem, kuri ilgst ne vairāk par sešiem mēnešiem. Komisija var pieņemt jaunu lēmumu pagarināt ārkārtas pasākumus ne vairāk kā par sešiem mēnešiem.

2. Dalībvalsts vienlaicīgi dara zināmu pieprasījumu Komisijai, citām dalībvalstīm un attiecīgajām reģionālajām konsultatīvajām padomēm. Tās var iesniegt savas rakstiskās atsauksmes Komisijai piecu darbdienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

Komisija pieņem lēmumu 15 darbdienu laikā pēc 1. punktā minētā pieprasījuma saņemšanas.

3. Ārkārtas pasākumi stājas spēkā nekavējoties. Par tiem informē attiecīgās dalībvalstis, un tos publicē *Oficiālajā Vēstnesī*.

4. Attiecīgās dalībvalstis var paziņot Komisijas lēmumu Padomei 10 darbdienu laikā pēc minētā paziņojuma saņemšanas.

5. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu var pieņemt citādu lēmumu viena mēneša laikā pēc paziņojuma saņemšanas dienas."

4 Regulas Nr. 2371/2002 20. pantā "Zvejas iespēju piešķiršana" ir noteikts:

"1. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma lemj par nozvejas un/vai zvejas intensitātes limitiem un par zvejas iespēju sadalījumu starp dalībvalstīm, kā arī par nosacījumiem, kas saistīti ar šiem limitiem. Zvejas iespējas sadala starp dalībvalstīm tādā veidā, lai nodrošinātu katras dalībvalsts zvejas darbību relatīvu stabilitāti attiecībā uz katru krājumu vai zvejniecību.

2. Ja Kopiena nosaka jaunas zvejas iespējas, Padome lemj par šo iespēju sadalījumu, ņemot vērā katras dalībvalsts intereses.

3. Katra dalībvalsts attiecībā uz kuģiem, kas peld ar tās karogu, lemj par metodi, kā sadalīt zvejas iespējas, kas piešķirtas attiecīgajai dalībvalstij atbilstoši Kopienas tiesībām. Dalībvalsts informē Komisiju par sadales metodi.

4. Padome nosaka zvejas iespējas, kas pieejamas trešām valstīm Kopienas ūdeņos, un piešķir šīs iespējas katrai trešai valstij.

5. Pēc paziņošanas Komisijai dalībvalstis var veikt pilnīgu vai daļēju apmaiņu ar tām piešķirtajām zvejas iespējam."

5 Šajā kontekstā ir tapusi Padomes 2008. gada 16. janvāra Regula (EK) Nr. 40/2008, ar ko 2008. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas un ar tām saistītus nosacījumus, kuri piemērojami Kopienas ūdeņos un - attiecībā uz Kopienas kuģiem - ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas limiti (OV L 19, 1. lpp.).

6 Šie limiti un daudzumi ir tikuši grozīti ar Komisijas 2008. gada 22. maija Regulu (EK) Nr. 446/2008, ar ko, ievērojot 21. panta 4. punktu Padomes Regulā (EEK) Nr. 2847/93, ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai, pielāgo dažas zilās tunzivs kvotas 2008. gadam (OV L 134, 11. lpp.).

7 Saskaņā ar Regulas Nr. 2371/2002 7. pantu Komisija 2008. gada 12. jūnijā pieņēma Regulu Nr. 530/2008.

8 Regulas Nr. 530/2008 preambulas 6. apsvērumā ir noteikts:

"Komisijas rīcībā esošā, kā arī Komisijas inspektoru dalībvalstīs veikto pārbaužu laikā gūtā informācija liecina, ka zvejas iespējas, kas iedalītas seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai reģistrēti minētajās valstīs, zilās tunzivs zvejai Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45 °R garuma un Vidusjūrā, būs uzskatāmas par pilnībā apgūtām 2008. gada 16. jūnijā, bet zvejas iespējas, kas iedalītas seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai reģistrēti minētajā valstī, zvejai no jau minētā krājuma, būs uzskatāmas par pilnībā apgūtām 2008. gada 23. jūnijā."

9 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

"No 2008. gada 16. jūnija ir aizliegts seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai ir reģistrēti minētajās valstīs, zvejot zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45 °R garuma un Vidusjūrā.

No minētās dienas ir arī aizliegts paturēt uz kuģa, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, pārkraut, pārvietot vai izkraut krastā šādus krājumus, ko nozvejojuši minētie kuģi."

10 Tās pašas regulas 2. pants ir formulēts šādi:

"No 2008. gada 23. jūnija ir aizliegts seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti minētajā valstī, zvejot zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45 °R garuma un Vidusjūrā.

No minētās dienas ir arī aizliegts paturēt uz kuģa, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, pārkraut, pārvietot vai izkraut krastā šādus krājumus, ko nozvejojuši minētie kuģi."

11 Regulas Nr. 530/2008 3. pantā ir noteikts:

"1. Neskarot panta otro daļu [2. punktu], no 2008. gada 16. jūnija Kopienas uzņēmējiem ir aizliegts atļaut izkraut krastā, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, un pārkraut zilās tunzivis, kuras seineri nozvejojuši Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45 °R garuma un Vidusjūrā.

2. Līdz 2008. gada 23. jūnijam ir atļauts izkraut krastā, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, un pārkraut Kopienas ūdeņos vai ostās zilās tunzivis, kuras Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45 °R garuma un Vidusjūrā nozvejojuši seineri, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti minētajā valstī."

Tiesvedības rašanās fakti

12 *J.-F. Giordano* īpašumā ir seineris "Janvier Giordano", kurš peld ar Francijas karogu un zvejo Vidusjūrā.

13 Saskaņā ar Savienības tiesisko regulējumu Francijas Republikai 2008. gadā tika iedalīta zilo tunzivju nozvejas kvota 4164 tonnu apmērā, no kuras 90 % tika piešķirti seineriem, kas peld ar Francijas karogu un savu darbību veic Vidusjūrā.

14 Šajā kontekstā Francijas lauksaimniecības un zivsaimniecības ministrs ar 2008. gada 16. aprīļa lēmumu apelācijas sūdzības iesniedzējam piešķīra īpašu licenci, kas viņam ļāva zvejot, paturēt, pārkraut, pārvietot, izkraut, pārvadāt, uzglabāt un pārdot Vidusjūras zilās tunzivis atbilstoši zvejas iespēju, kas viņam bija piešķirtas individuālas kvotas veidā, limitam 132,02 tonnu apmērā. Atļauja bija derīga laikposmam no 2008. gada 1. aprīļa līdz 30. jūnijam.

15 Regulas Nr. 530/2008, ar kuru tika aizliegta zilo tunzivju zveja Vidusjūrā, pieņemšanas dēļ 2008. gada 16. jūnijā šo zivju zvejas darbība tika pārtraukta un saistībā ar to ar Langedokas-Rusijonas reģiona prefekta 2008. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru tika īstenota šī regula, apelācijas sūdzības iesniedzēja zvejas licence tika atsaukta.

16 *J.-F. Giordano* ierosināja tiesvedību Francijas administratīvajās tiesās, lūdzot minēto lēmumu atcelt. *Tribunal administratif de Montpellier* [Monpeljē Administratīvā tiesa], tāpat kā *Cour administrative d'appel de Marseille* [Marseļas Administratīvā apelācijas tiesa] viņa prasību atcelt tiesību aktu noraidīja, pamatojumā norādot, ka attiecīgais aizliedzošais pasākums izriet no Regulas Nr. 530/2008, nevis no Langedokas-Rusijonas reģiona prefekta lēmuma.

17 Spriedumā *AJD Tuna* (C-221/09, EU:C:2011:153), Tiesa nosprieda, ka Regula Nr. 530/2008 ir spēkā neesoša tiktāl, ciktāl, ņemot vērā, ka tā ir tikusi pieņemta, pamatojoties uz Regulas Nr. 2371/2002 7. panta 1. punktu, attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti šajā dalībvalstī, kā arī Kopienas uzņēmējiem, kas noslēguši attiecīgus līgumus ar tiem, tajā noteiktie aizliegumi stājas spēkā, sākot no 2008. gada 23. jūnija, savukārt attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai ir reģistrēti minētajās dalībvalstīs, kā arī Kopienas uzņēmējiem, kas noslēguši līgumus ar tiem, šie aizliegumi stājas spēkā, sākot no 2008. gada 16. jūnija, nesniedzot objektīvu pamatojumu šādai atšķirīgai attieksmei.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 25. februārī, *J.-F. Giordano* cēla prasību par Eiropas Savienības ārpuslīgumisko atbildību, lūdzot atlīdzināt ar Regulas Nr. 530/2008 pieņemšanu nodarīto kaitējumu.

19 Pārsūdzētā sprieduma 12. punktā, atgādinājusi pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās priekšnoteikums ir virknes nosacījumu izpilde, Vispārējā tiesa izšķīrās vispirms pārbaudīt, vai prasītājs ir pierādījis, ka kaitējums, uz kuru viņš atsaucas, ir reāls.

20 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 18. punktā atzina, ka ar kvotām zvejniekiem netiek sniegta nekāda garantija, ka tie varēs nozvejot visu kvotu, kas tiem ir tikusi piešķirta, jo kvota ir vienīgi teorētiska maksimālā nozvejas robeža, kura nekādā gadījumā nedrīkst tikt pārsniegta.

21 Līdz ar to Vispārējā tiesa atzina, ka, tā kā prasītājs bija vienīgi apgalvojis, ka saskaņā ar Regulu Nr. 530/2008 noteiktais zvejas aizliegums viņam nav ļāvis veikt savu darbību laikposmā no 2008. gada 16. jūnija līdz 30. jūnijam, kaitējums, uz kuru viņš atsaucās, nebija reāls.

22 Līdz ar to Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību un piesprieda viņam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

23 Apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atzīt, ka Regulas Nr. 530/2008 pieņemšanas dēļ viņam ir nodarīts atlīdzināms kaitējums;

— piespriest Komisijai viņam izmaksāt naudas summu EUR 542 594 apmērā kā zaudējumu atlīdzību, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī pirmajā instancē.

24 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību kā nepieņemamu;

— pakārtoti, noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu;

— pakārtoti minētajam, noraidīt prasību par zaudējumu atlīdzību, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī pirmajā instancē.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

25 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 17.–22. punktā atzīstot, ka Savienības ārpuslīgumiskā atbildība prettiesiskas rīcības dēļ nevar iestāties, jo kaitējums, uz kuru viņš atsaucas, nav reāls un droši zināms.

26 Šī pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 17.–19. punktā ir sajaukusi kaitējuma droši zināmo raksturu ar tā apmēra noteikšanu.

27 Pirmkārt, minētā kaitējuma reālais un droši zināmais raksturs izrietot no tā, ka Regulas Nr. 530/2008 pieņemšanas dēļ viņam ir radies pienākums pārtraukt savu zvejas darbību pirms zvejas sezonas parastajām beigām, un, otrkārt, kaitējuma apjoma noteikšana neizbēgami esot jāveic hipotētiski, jo nozvejas daudzums, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs būtu varējis iegūt, nevarot būt zināms.

28 Sava pirmā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka viņam esot nodarīts neparasts un īpašs kaitējums. Kaitējuma neparastais raksturs esot saistīts ar to, ka kaitējuma apjoms atbilst pusei no viņa sagaidāmā apgrozījuma, savukārt īpašs šis kaitējums esot tāpēc, ka tas attiecas tikai uz noteiktu [profesionālās] kopienas locekļu daļu.

29 Komisija, pirmkārt, uzsver, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nepieņemams, jo reāla un droši zināma kaitējuma pastāvēšanas novērtējums ir faktu vērtējums, uz kuru neattiecas Tiesas īstenotā juridiskā pārbaude.

30 Otrkārt, Komisija uzskata, ka pirmais pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

Par pieņemamību

31 Runājot par pirmā pamata pirmo daļu, tā ir pieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu lemt par Vispārējās tiesas pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā pastāvēšanu attiecībā uz minētā kaitējuma kvalificēšanu par reālu un droši zināmu kaitējumu Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās kontekstā (šajā ziņā skat. spriedumus *Archer Daniels Midland*/Komisija, C-510/06 P, EU:C:2009:166, 105. punkts, un Komisija/*Schneider Electric*, C-440/07 P, EU:C:2009:459, 191. punkts).

32 Līdz ar to attiecībā uz šo pamata pirmo daļu Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

33 Runājot par pirmā pamata otro daļu, ir jākonstatē, ka tā neatbilst apelācijas sūdzībai izvirzītajām pieņemamības prasībām, jo, izvēršot virkni argumentu, lai pamatotu, ka viņam ir ticis nodarīts neparasts un īpašs kaitējums, apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā vienkārši vēlas panākt Vispārējai tiesai iesniegtā prasības pieteikuma atkārtotu izskatīšanu (šajā ziņā skat. spriedumus *Interporc* /Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 16. punkts, kā arī *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 50. punkts).

34 Šī pamata daļa līdz ar to ir jānoraida kā nepieņemama.

Par lietas būtību

35 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības ārpuslīgumiskās atbildības LESD 340. panta otrās daļas izpratnē iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir izpildīta virkne nosacījumu, proti, Savienības iestādei pārmestā rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir reāli un starp iestādes rīcību un minēto kaitējumu pastāv cēloņsakarība (spriedums *Agraz* u.c./Komisija, C-243/05 P, EU:C:2006:708, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Saskaņā ar otro nosacījumu, kas attiecas uz to, ka zaudējumiem ir jābūt reāliem, tiek prasīts, lai kaitējums, kuru tiek lūgts atlīdzināt, būtu reāls un droši zināms, kas ir jāpierāda prasītājam (spriedums *Agraz* u.c./Komisija, EU:C:2006:708, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 17.–19. punktā ir secinājusi, ka kaitējums, uz kuru atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzējs un kas atbilst viņa individuālās kvotas daļai, kura nav nozvejota un nav pārdota zilo tunzivju zvejas aizlieguma no 2008. gada 16. jūnija dēļ, atspoguļo tikai hipotētisku situāciju un nevar tikt uzskatīts par reālu un droši zināmu.

38 Precīzāk, Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka kvotu piešķiršana nesniedzot apelācijas sūdzības iesniedzējam nekādu garantiju, ka viņš varēs nozvejot visu savu individuālo kvotu, jo šī pēdējā minētā ir maksimālās nozvejas teorētiska robeža, un ka katrā ziņā neesot neiespējams, ka, pat ja apelācijas sūdzības iesniedzējs būtu varējis zvejot līdz 2008. gada 30. jūnijam, viņš no savas gribas neatkarīgu iemeslu dēļ nebūtu varējis savu kvotu izpildīt.

39 Tomēr ir jākonstatē, ka, to darīdama, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

40 Konkrēti, tā kā Vispārējā tiesa, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 18. punkta, ir atsaukusies vienīgi uz pieņēmuma, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējam bija zvejas tiesības un viņš noteikti būtu savu kvotu izpildījis, kļūdaino raksturu, tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar nosacījuma

par kaitējumu izvērtējumu. Proti, pirmkārt, ar tiesību normu privātpersonām piešķirtu tiesību pastāvēšanai nav saistības ar to, vai apgalvotie zaudējumi ir reāli, bet tas ir apstāklis, kas ir priekšnoteikums, lai tiktu konstatēts, ka Savienības iestāde ir izdarījusi pietiekami būtisku šādas tiesību normas pārkāpumu, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība. Otrkārt, tam, ka Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka viņš būtu izpildījis savu kvotu, ir nozīme, vienīgi novērtējot minētā kaitējuma apjomu, nevis pašu šāda kaitējuma, kura droši zināmo raksturu neietekmē neskaidrība par tā precīzo apjomu, esamību (šajā ziņā skat. spriedumu *Agraz* u.c./Komisija, EU:C:2006:708, 36. punkts).

41 Līdz ar to pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ un par pārējiem apelācijas sūdzībā izvirzītajiem pamatiem nav jālemj.

Par prasību Vispārējā tiesā

42 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam pārsūdzētā sprieduma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var lietā taisīt galīgo spriedumu, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī.

43 Šajā lietā Tiesa uzskata, ka *J.-F. Giordano* Vispārējā tiesā celtā prasība par zaudējumu atlīdzību ir izskatāmā stāvoklī un ka par to tādējādi ir jātaisa galīgais spriedums.

44 Kā tika atgādināts šī sprieduma 35. punktā, Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās ir atkarīga no nosacījumu kopuma izpildes. Ja runa ir par tiesību akta prettiesiskumu, viens no šiem nosacījumiem ir pietiekami būtiska tiesību normas, ar kuru privātpersonām tiek piešķirtas tiesības, pārkāpuma esamība (spriedums Komisija/*Schneider Electric*, EU:C:2009:459, 160. punkts).

45 Šajā lietā *J.-F. Giordano* apgalvo, pirmkārt, ka Komisija, pieņemot Regulu Nr. 530/2008, kaut gan tai nebija pierādījumu, ka ir tikusi pārsniegta kuģiem, kuri peld ar Francijas karogu, 2008. gadam piešķirtā kvota, nav ievērojusi Regulas Nr. 2371/2002 7. panta 1. punktu.

46 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šis arguments ir balstīts uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru, lai noteiktu Komisijas ārkārtas pasākumus, tiek prasīti pierādījumi, ka piešķirtā kvota ir faktiski tikusi pārsniegta. Tomēr šāds pieņēmums ir kļūdains. Proti, saskaņā ar pašu Regulas Nr. 2371/2002 7. panta 1. punkta formulējumu Komisija var šādus pasākumus noteikt no brīža, kad pastāv pierādījumi "nopietniem draudiem, kas rodas zvejas darbību rezultātā un rada vajadzību pēc tūlītējas rīcības, attiecībā uz ūdeņu dzīvo resursu saglabāšanu vai jūras ekosistēmu", un tai nav jāgaida, kad tiks pārsniegta piešķirtā kvota. Kā Tiesa ir atzinusi sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) 63.–65. punktā, dažādos Regulas Nr. 530/2008 preambulas apsvērumos ir ietverta virkne norāžu, kuru pareizību *J.-F. Giordano* nav apstrīdējis un kuras pietiekami pamatoti pierāda, ka šīs lietas gadījumā šādi nopietni draudi pastāvēja.

47 Otrkārt, *J.-F. Giordano* apgalvo, ka Regulas Nr. 530/2008 pieņemšana ir radījusi viņa darbībai ierobežojumu, kas nav saderīgs ar viņa tiesībām veikt profesionālo darbību, kuras ir garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 15. pantā, kā arī ar viņa tiesībām uz īpašumu, kas ir garantētas Hartas 17. panta 1. punktā.

48 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka tas, ka tā ir persona, kurai ir zvejas tiesības, kā arī kompetentās dalībvalsts piešķirta kvota konkrētai zvejas sezonai, pretēji tam, ko apgalvo *J.-F. Giordano*, nevar minētajai personai dot tiesības jebkādos apstākļos spēt savu kvotu izpildīt.

49 Ir jāatgādina arī, ka brīvība veikt profesionālo darbību, kā ir atzinusi Tiesa, nav absolūta prerogatīva, bet tā ir jāņem vērā saistībā ar tās funkciju sabiedrībā (šajā ziņā skat. spriedumu *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, C-120/06 P un C-121/06 P, EU:C:2008:476, 183. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi šīs brīvības izmantošanai var tikt noteikti ierobežojumi ar nosacījumu – atbilstoši Hartas 52. panta

1. punktam –, ka tie ir paredzēti normatīvā aktā un ka, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un tiešām atbilst Savienības atzītiem vispārējo interešu mērķiem vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības (šajā ziņā skat. spriedumu *Digital Rights Ireland* u.c., C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238, 38. punkts).

50 Šajā gadījumā Regula Nr. 530/2008 nenoliedzami atbilst Savienības izvirzītam vispārējo interešu mērķim, proti, mērķim atbilstoši Regulas Nr. 2371/2002 7. panta 1. punktam novērst nopietnus draudus zilās tunzivs krājumu saglabāšanai un atjaunošanai Atlantijas okeāna austrumu daļā un Vidusjūrā. Turklāt, kā izriet no sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) 77.–85. punkta, ir jākonstatē, ka Regulā Nr. 530/2008 ietvertie zvejas aizlieguma pasākumi, ņemot vērā to, kas ir nepieciešams šī vispārējo interešu mērķa sasniegšanai, un līdz ar to izrādās atbilstoši samērīguma principam, nav acīmredzami nepiemēroti.

51 Treškārt, *J.-F. Giordano* apgalvo, ka ar Regulas Nr. 530/2008 pieņemšanu ir tikuši pārkāpti tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības principi, ievērojot, ka ar šo regulu zilo tunzivju zvejas sezona ir tikusi pārtraukta, sākot no 2008. gada 16. jūnija, lai gan sākotnēji Francijā šī zveja bija tikusi atļauta līdz 2008. gada 30. jūnijam.

52 Taču, kā Tiesa jau ir norādījusi, iespēja īstenot pasākumus, saskaņā ar kuriem zvejas sezonas tiek pārtrauktas pirms parastā datuma, ir paredzēta it īpaši Regulas Nr. 2371/2002 7. panta 1. punktā un 26. panta 4. punktā (spriedums *AJD Tuna*, EU:C:2011:153, 75. punkts). Kopienas uzņēmēji, kuri nodarbojas ar zilo tunzivju zveju, līdz ar to nevar atsaukties uz tiesisko noteiktību vai tiesiskās paļāvības aizsardzību, jo tiem ir iespējams paredzēt, ka šādi pasākumi var tikt īstenoti (šajā ziņā skat. spriedumu *AJD Tuna*, EU:C:2011:153, 75. punkts).

53 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka *J.-F. Giordano* nav pierādījis pietiekami būtiska tiesību normas, ar kuru privātpersonām tiek piešķirtas tiesības, pārkāpuma esamību.

54 Tā kā nav izpildīts viens no Savienības atbildības iestāšanās nosacījumiem, prasība ir jānoraida kā nepamatota un pārējo nosacījumu izpilde šajā lietā nav jāpārbauda.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, ja spriedums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali.

56 Tā kā *J.-F. Giordano* apelācijas sūdzība tiek apmierināta, bet viņa prasība par zaudējumu atlīdzību tiek noraidīta, *J.-F. Giordano* un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Giordano*/Komisija (T-114/11, EU:T:2012:585);**

2) ***Jean-François Giordano* lietā T-114/11 celto prasību par zaudējumu atlīdzību noraidīt;**

3) ***Jean-François Giordano* un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.**

[Paraksti]